

sta. Ne godi pa se jim nikjer dobro, vendar pa ne gredo več nazaj na kmete, rajši so gosposki berači, kakor pa kmečki delalci. Oj nespameti! — V Londonu, glavnem mestu Anglije, je bil zadnje dni velik shod anglejskih katolikov in se je v tem shodu sklenila izjava, v kateri se odločno ugovarja zoper oropanje sv. Očeta leta 1870. — Nemški cesar, Viljem II., je mestni deputaciji v Berlinu ostro naročil, naj skrbi, da ne pišejo časniki več o cesarjevi rodbini, kakor se godi to doslej. Tako pisanje vzbuja v njem največjo nevoljo. Le-ta graja je bila prav zaslužena. — Ruski car se je vrnil s potovanja v Petrograd. Potoma pa je bil dvorni vlak zdrknil s tira ter so se skorje vsi vozovi zdrobili. Veliko ljudi je ranjenih, kacij 30 pa je mrtvih in tudi car in carinja sta dobila rano, toda na srečo le lahko. Kaj je bilo krivo nesreče, to se ne zna, pravi se, da prenapla vožnja, mogoče pa je tudi, da zarota. — V Bolgariji je bilo v sobranji že koj s kraja precej vrišča, kajti nekaj poslancev je zahotevalo, naj stopi knez, princ Koburški, z Rusijo v prijazno zvezo. Se ve, da to ni mogoče, kajti Rusija ne prizna princa za bolg. kneza. — Srbski kralj je imenoval posebno komisijo veljavnih mož za to, naj sestavijo novo ustavo za mlado kraljestvo. Kralj upa, da pomiri s tem nezadovoljne ljudi, ki ne morejo pozabiti „dobre kraljice“. — Turčija ima dobro vojsko, to se pravi, vojaki in njih orožje je v redu in v najboljšem stanu. Spravi pa čez en milijon ljudstva na noge, ako bode kedaj treba. — V grškem glavnem mestu, v Atenah, so potihnili veseli dnevi 25letnice kraljeve in se vračajo tujci že vsak na svoj dom. Kakor se sliši, obišče kralja spomladi tudi nemški cesar, kedar bode poroka kraljeviča s sestro cesarjevo. — V Tunji, na severnih obalah Afrike, imajo Italijani lastne šole in to ni bilo Francozom po volji, vendar pa so se udali, ko so uvideli, da ima Italija pravico za-se, bodo pa za to nov šolski svet vredili, da bode konec nasprotja. — V Tonkinu so se domačini, pravi se, da so roparji, vzdignili zoper francosko posadko ter so več francoskih vojakov pobili. Ta dežela je že veliko francoske krvi popila a ni še videti, da je bode imela k malu zadosti. — V združenih državah severne Amerike si stojite dve stranki, republikanska in demokratska, nasproti. Hodi jima za volitev predsednika, sedanji, Cleveland, je iz prve stranke in dobi brzkone tudi sedaj večino glasov za-se.

Za poduk in kratek čas.

Nekaj iz potovanja.

Spisal Janko T.

„Pragerhof“ kričal je vlakov reditelj, ko je vlak došel tje do postaje, katerej Slovenci

pravimo „Pragarsko.“ Naši bratje na Kranjskem so že takó srečni, da imajo na železniških postajah tudi slovenske napise, a mi, štajarski Slovenci, zremo le nemška imena na hišah železniških postaj, in tudi reditelj ali konduktor kliče le nemška postajina imena. Temu se pač ne morem čuditi; če nam vlada, katerej vendar krvavo dačo plačujemo, ne da ničesar, kako pa nam bode društvo „južne železnice“ kaj dalo?! —

Sedaj pa le naprej, mislil sem si, ko sem bil v železniškem vozu in res, takoj smo zdrčali dalje proti jugu, do Slov. Bistrice, do Poličan, dalje do Ponikve in že smo bili pri sv. Jurju na južni železnici. Do tukaj smel sem se peljati, kajti moja karta imela je vtisnjene besede „St. Georgen.“ Torej na svetlo. Komaj izstopim, že me pozdravite dve gospodi Ipavčevi, — namenil sem se namreč to blago in znano obitelj enkrat obiskati.

Rajni knez in škof lavantinski A. M. Slomšek spisali so tudi življenje zdravnika, daleč okolu znanega imenom Ipavec. Dober in slaven oče zapustil je slavne sinove, Njihova imena znana so daleč po slovenski zemlji. Pri vsaki slov. veselici peva se gotovo ena ali druga pesem slavnega Benjamina Ipavca. Ni dekleta slovenskega, kateremu ni znana ena ali druga pesem Ipavca Gustava n. p. „Tam za goro“, ali pa „Kje so moje rožice.“ Na dolnjem Kranjskem se hvaležno spominjajo Ipavca Franca, ki je v Novem mestu čez petdesetlet deloval kot zdravnik, in mnogemu, mnogemu revežu brez vsega plačila ljubo zdravje ohranil. Bilo je 1886. l., ko sem dobil žalostno poročilo o smrti tega blagega 86 let starega gospoda. Gotovo so mu pridobila njegova obila dela usmiljenja večno plačilo v nebesih.

Pri sv. Jurju domuje Ipavec Gustav, deluje blaženo kot zdravnik in že več let tudi kot župan. Tega g. doktorja in njegovo blago obitelj obiskati bil je moj namen. V kratkem dospeli smo — gospodi Ipavčevi namreč in jaz — v prijazen Jurški trg. Tukaj že več očitnih napisov kaže, da so tu narodnjaki doma. In to je res, naroden je Jurški trg, to nam znači že narodni župan sam. Pa saj je menda še bl. bralcem znano, kako so ravno le-uno leto od tega lepega trga hrabri Jurješki mladeniči odgnali neko trumo Celjskih kričarjev, ki so tu hoteli narediti neko podružnico nemškega „šulverein-a“. Oj to je neki bila vesela komedija, ko so nemčurski možicli žalostni korakali spet tje doli na kolodvor in se v otožne misli in sanje o pretekli slavi nazaj peljali v nemško Celje, jokaje se, da so Jurjevčani zavrgli njihovo slavno omiko in šolo, v katerej naj bi se slov. otroci v tepce odgojevali. — Pa kaj, nek spomin so hoteli gospodje nemškega šulverein-a zapustiti vrlim Jurjevčanom — in to so tudi, stvarili

so namreč podružnico šulvereinovo v Št. Jurji s sedežem v Štorah. O ljubeznjivi gospodje šulvereinoveci, pa bi raje kar v Celju uredili tako podružnico za Št. Jurja, in bili bi vsaj sramote prosti. To pa je ravno takó, kakor če bi imeli Ptujski Slovenci svoj narodni dom kje v Dornavi zunaj, ali pa če bi Slovenci Celjskega mesta imeli svojo čitalnico kje zunaj, recimo: v Teharjih. Prebrisani so pač le gospodi šulvereinoveci!

Po „dobrodošli“ mi želečih besedah dr. Ipavca imeli smo se o tem in onem pogovoriti. Pa kaj bi ne! Mnogo si je že izkusil blagi g. doktor, gotovo torej zna mogo povedati, zraven pa še tudi katero šalo uganiti, da bi človek mislil, da ima veselega mladeniča pred seboj, a ne mnogoskušnega moža. In ta mnogoskušeni mož postal je kmalo zatem veseljak, da sem se čudil. Prisedel je namreč se k fortepianu in v prekrasnih glasovih razveseljeval navzoče. Ravno takrat dovršil je ta imeniten skladatelj slovenski več mičnih pesni, katere še so bile le v skladateljevem spominu a ne še na papirju. Pred vsemi novo melodijo za pesen „Gorenjska stran.“ Že sedaj čestitam onim pevcem, ki bode milo doneče glasove ki čut te lepe pesni izražajo, zamogli peti in strmeče poslušalce zadovoljili. Igral je tudi nova zložene pesni do sedaj še malo znanega pesnika Tone ta*), mladega in čvrstega narodnjaka, ki še bode kedaj gotovo si imenitno ime pridobil. Oj mični glasovi, ko je igral g. doktor pesnikovo „Prošnja.“ v katerej pesnik prosi k Bogu za srečo milega slov. naroda. Resnejih glasov ne najdeš v cerkvi pri sv. meši. — Skladatelj razumel je čut pesnikov. Bili so veseli trenotki. — (Dalje prih.)

Smešnica 45. „Posodi“, prosi dijak, „posodi mi, ljuba sestra, 5 goldinarjev, sicer ne vem, kaj počnem.“ „Kako“, odvrne dobra sestra, „kako ti naj dam 5 goldinarjev, ko imam sama le dva?“ „Nič ne de, sestra“, tolaži jo dijak, „daj mi za sedaj ta dva, tri si mi pa še potlej na dolgu.“

Razne stvari.

(Šolske potrebe.) Nj. veličanstvo, svitli cesar je daroval kraj. šolsk. svetu v Zavrčah 300 gld. za novo šolo in je ob enem dovoljil, da sme nositi ime Franc Jožefova šola.

(Nov spomenik.) Kakor se sliši, name-rava mestni zastop v Slov. Bistrici prirediti spomenik svitlega cesarja tik pred šolo. Kolikor znamo, sodi ta prostor najmanj za tak spomenik, sicer pa vemo lahko naprej, da mesto ne dobi za-nj dovoljenja.

(Prošnja.) Velečastito in blagorodno go-spôdo duhovnega in svetnega stanú, zlasti tiste,

*) Bog Te živi!

Pisec.

ki so kedaj v Maribori se šolali, lepo prosimo, da se blagovolijo spominjati dijaške kuhinje v Mariboru.

Kanonik dr. Križanič.

(K odborovi seji družbe duhov-nikov) prihodnji ponedeljek — 12. t. m. — č. gg. odbornike v kn. šk. konsistorijalno pi-sarno vljudno vabi

Predstojništvo.

(Slovesna obljuba.) V sredo, dne 7. novmb. je č. g. Jakob Canjkar, župnijski oskrb-nik in duhovnik nemškega vit. reda v Ormoži, storil slovesno obljubo na Dunaji.

(Nameščenje.) Gosp. dr. H. pl. Cron, doslej v Mariboru, postal je komisar pri c. kr. okr. glavarstvu v Ptui, v Maribor pa pride g. J. Supančič pl. Haberkorn za komisarja pri c. kr. okr. glavarstvu.

(Imenovanje.) G. minister za pravo-sodje je imenoval g. O. pl. Fladung, c. kr. okr. sodnika v Šmarji, za enako mesto v Mariboru na l. br. Drave in g. dr. J. Pevetz, c. kr. pri-stava pri c. kr. okr. sodniji v Celji. za c. kr. okr. sodnika v Ormož.

(Umrli je) dne 6. t. m. nagle smrti Ant. Kržan, doktor bogoslovja in modroslovja, proš cerkve sv. Petra v Požegi in kanonik Zagreb-ske stolnice v 54. letu svoje dobe. Preživel je svoja mlada leta na Bizeljskem. Bil je znan po svoji učenosti in ljubeznjivosti. Naj počiva v miru!

(Slovstvo.) „Rimski katolik“, ki ga iz-daja prof. dr. A. Mahnič v Gorici, prišel je v svojem II. zvezku na svitlo. Vsebina je obilna in je cena 4 zvezkov 2 gld.

(Novo društvo.) Vsled vabila baroninje Hein, soproge c. kr. okr. glavarja v Mariboru, sešlo se je zadnji ponedeljek precejšnje število gospá in gospodov v mestni hiši. Izvolil pa se je odbor, da ustanovi novo društvo za toplo juho ubogih šolarjev. V tem odboru so gg.: baroninja Hein, Ida Reiser, župan Nagy in dr. Radey

(Rana smrt) V Volkovem dolu pri Ja-renini je umrla do 30. oktobra Jozefa Černčič, 23 let staro dekle ter so jo na dan vernih duš slovesno pokopali. Bila je ranjca pobožno dekle in vrla pevkinja.

(Na Slatini) so dozidali novo šolo ter jej napisali napis „Volksschule“. Pozabili so pristaviti besedo „učilnica“, ki je za slov. deco postavljena.

(Mestna hranilnica.) O priliki 40let-nice presvitlega cesarja je odločila mestna hra-nilnica v Mariboru 60.000 gold. za blage na-mene. Iz te svote je odločenih 20.000 gold. za zanemarijene otroke, 20.000 za olepšanje mesta in 20.000 za nakup travnika na severni strani mesta ter se le-ta spremeni s časom v šetališče.

(Petek!) Udje nemškega „kasino“ v Ma-riboru imajo jutri, to je v petek, svojo vese-lico in jim pride godba južne železnice gost.